

Cserégo

Havonta egyszer jelentkezik majd lányrovatunk. Szeretnénk ezen a két oldalon olyan témákat érinteni, amelyek elsősorban a lányok érdeklődési területéhez tartoznak. Még arra is van lehetőség, hogy jelíges, rövid válaszokat adjunk, úgynevezett „kényes” problémákra.

A rovat szerkesztéséhez rengeteg ötlet kell! Ezért most arra kérünk benneteket, hogy segítsetek. Írjátok meg miről olvasnátok szívesen a lányrovaton belül. (Fiúk javaslatait is örömmel fogadjuk! Cserébe majd adunk ötletet a fiú rovathoz, mert az is lesz!)

Előfordul majd, hogy a lányrovatot egy-egy óra állítja össze. Ahonnan sok jó ötlettel telt levél érkezik, oda feltétlenül elmegyünk – legyen bár az ország legtávolabbi csücskében – és együtt szerkesztjük meg a rovatot.

Főzést a nagymamától

— Holnap reggel hétkor telefonálhatok?

— Igen, tessék csak telefonálni, legalább Éva kiugrik az ágyból — mondta a nagymama, mikor már többször is hiába kerestem unokáját, Szerencsi Éva színművésznőt, a József Attila Színház tagját.

Igy történt, hogy másnap reggel a művész nő álmos hangját is megismerhettem. Megbeszéltünk egy időpontot, mikor találkozunk, de ezt az időpontot — bocsánat — én nem tartottam be.

Éva nyitott ajtót, csinos rózsaszín virágos köpenyben volt, és nem haragudott, hogy tapintatlanul, váratlanul csengettem be hozzájuk.

Az asztalon frissen vasalt zsebkendők egymásra rakva, kérdezném, ki vasalta, de Éva máris „válaszol”.

— Az embernek feladata van az otthonában, még akkor is, ha az aranyos nagymamája, meg az anyukája sok mindent megcsinál. Én például szívesen mosok. Nem csak apróságokat. Ha összejön a család szennyese és az időm megengedi — mindent kimosok, kivásalok. Szeretem magam körül a rendet, tisztaságot és nem várom senkitől, hogy engem szolgáljanak. A takarítás az emberhez tartozik. Minden emberhez.

— És a főzés?

— A nagymama kitűnően főz. Ezt mindenképpen megtanulom tőle.

— Miért?

— Nem hiszem, hogy mindig lesz majd mellettem valaki, aki főzni fog,

különben is egy nő tudjon főzni. Egyrészt nem lehet mindennap vendéglőbe menni. Az otthon hiányzik a sorozatos vendéglői étkezésből, és meg is unja az ember. Meg aztán nem valami olcsó mulatság. Ezenkívül férjhez mennek a lányok, gyerekeik lesznek, akiket nem lehet vendéglőbe hordani — csak néhanéha. — Főzök egy kávét, jó?

Az evésről is beszélgettünk, mit együnk és mennyit?

— Én híj vagyok ezen a téren, talán mert színésznői pályára mentem, de az a véleményem, hogy minden lánynak hiúnak kellene lenni arra, hogy milyen alakot terem magának. Én az ég világon mindent eszem, de keveset.

— ... és Éva nagyon szép alakot teremtett magának!

